

'Ασ' Όλα

Τὸ Σύνθηρόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τμήμα ἔγγραφῆς ἐξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
" τὸ ἑξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←

Γαλατῶ, Περμπολάζαρον, Σαυτοῦ Χόν, 16.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΤ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αἱ ἀποδείξεις δίδον νὰ φέρωσι τὰς ἐσο-
γραμὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36098

ΚΟΜΜΟΤΗΣ: ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Νεώτερον γεγονός γνωσθέν εις τὰ Πατριαρχεία... Ο Μητροπολίτης Σάμης κ' Ανθίμος...

Ο υποδιοικητής, λαβών τινι φερμάτιον, απέθεσαν αυτοί επί της τραπεζής... Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ' Ιωακείμ...

Επειρο επίσης σπουδαίον γεγονός ανηγέρθη υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ' Ιωακείμ εις τὰ Πατριαρχεία...

Και ο μὲν Μητροπολίτης Δυρραχίου κ' Ιωάννης μετατέθη εις τὴν Μητρόπολιν Βάνης... Ο υποδιοικητής Δυρραχίου κ' Ιωάννης...

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐγένοντο καὶ αἱ Μητροπολιτικαὶ μεταθέσεις... Καὶ ο μὲν Μητροπολίτης Δυρραχίου κ' Ιωάννης...

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην συνέληθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιώτου...

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν διαφόρων γραμματίων τῶν Μητροπολιτικῶν τοῦ Οικουμενικοῦ Θρόνου...

Γ. Γ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ

Συνηγήθησαν τὸ ἑσπέρας εἰς ἓν σαλόνι ἑσθίον, νέος ἀκόμη, 45 ἐτῶν, ἄγαμος...

Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ εἶχον ἐξαντλήθη καὶ ὁ λόγος εἴθε φθάσει εἰς ἕν ἄλλο ζήτημα σπουδαιότερον.

Μ' ἐρωτᾶτε, κυρία, διατί σπανίζουν οἱ γάμοι καὶ φέρετε ὡς αἰτίαν τοὺς ἄνδρας...

Ἄλλα τότε, πταῖουν αἱ γυναῖκες; Σχεδὸν αὐτὸ ἤθελα νὰ εἶπω.

Δὲν ἐννοῶ διόλου τὴν αὐστηρότητα σας πρὸς τὰς γυναῖκας μας, οὔτε τὴν περιφρόνησιν...

Καὶ ὅμως ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ἀφορισμὴν τῆς. Ἐν πρώτοις, μαθεύει ἐπὶ 100 ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι νυμφεύονται...

Εἰς αὐτὸ δὲν βλέπω τί πταῖουν αἱ γυναῖκες μας.

Ἐπεὶ δίκαιον, ἀλλ' ἔρ' ὅσον ὁ γάμος διὰ τοὺς ἄνδρας θεωρεῖται καὶ εἶναι ἕν ὄγκωδες...

Ὅμιλετε διὰ τὸ γενικόν καὶ λαβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰμπορεῖ ν' ἀπατάσθε.

Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, οἱ ἄνδρες εἰς τὴν περίστασιν ταύτην πρέπει νὰ φανοῦν περισσότερον εὐλακινεῖς...

Ὅμιλοῦν τὴν ἀδυναμίαν των, ἡ ὁποία εἶναι ἀναξία καὶ ἀκριβής, ἀλλὰ καὶ τίποτε ἐκ μέρους τῶν χορευτῶν τοῦ αἰωνίου μας δὲν ἐπιχειρεῖ ν' ἀντιδρᾷ εἰς αὐτήν.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἄλλοιμονον εἰς σὰς ἂν θελήσετε νὰ σχηματίσετε ἰδέαν διὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τὸν χαρακτήρα του...

Ἀπὸ τὴν ἰδέαν μου, τὴν ὁποίαν πολλὰ, πόρα πολλὰ ἐπεισόδια καὶ ἐκπλήξεις ἐπιβεβαιώνουν.

Προσθεῖς ἀκόμη ὁμιλοῦσα με κάποιον συμπόλιτίν σας, ὁ ὁποῖος διὰ πρότην φοράν ἤρθε εἰς τὰς Ἀθήνας...

Εἰσθε ἀκατανόητοι ἄνθρωποι, κἀντιτετε τὴν χειροτέραν σκελίμα, ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ...

Ἄλλο εἶναι μία πρόληψις, ἡ ὁποία θὰ ἐπάγῃ πάντοτε ἄνοσον θεωρεῖτε τὴν γυναῖκα ὡς ἰδιαιτέρην πλάσμα...

Ἐπεὶ δὲν εἶθε καὶ αὐτὸ βέβαιον δὲν σὰς καταλαβαίνει ποῦ. Πῶν εἶθε εἶθε, εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ἐδιείβησαν τακτικά τὰς ἐφημερίδας...

Ἐπεὶ τὸ σημεῖον ἐξαιρέτως ὁμοίως ποιοῦσιν αἱ ἑσπερίδες τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ συζήτησις διεκόπη...

Ἄλλ' εἰπα τίποτε εἰς τὰ λόγια σου ἀγαθὸν Κωνσταντινουπολίτου, διότι φησὶν ὅτι δὲν εἶχε διόλου ἔδωκον.

Ὁ Ἀθηναῖος δὲν εἶναι ὅπως τὸν παριστάνομεν αἱ ἐφημερίδες μας ἀγαθὸν τὸ γένει, τὴν καλοπράξιαν, τὴν φιλαλληλίαν...

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν διαφόρων γραμματίων τῶν Μητροπολιτικῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου...

ΙΑΙΣΙΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ
ΟΙ ΑΙΩΝΟΒΙΟΙ

Γενική επικρατεί σήμερα ιδέα, ότι η διά-
κεια της ζωής ελαττούται σήμερα και ότι
δραίλει κανείς να έχη τον λόγον του Διογέ-
νους διά να είη μεταδ των συγχρόνων μας
αιωνοβίους. Η ιδέα αυτή, η οποία και επανει-
λημμένως επί του τάπητος κατά τα τελευταία
έτη έπέθη και συνεζητήθη, δεν φαίνεται ως
άνταποκρινόμενη προς την πραγματικότητα.

Ούδεις βεβαίως δύναται ν’ άρνηθῆ, ότι η
αδύροτος πάλιν του νεωτέρου κοινωνικού βίου,
η προετώδης αυτού δίνη συνεπέφερε και μίαν
γενεάν κατά το μάλλον ή ήττον εξησθενημέ-
νην με πρόωρον γήρας.

Δεν πρέπει όμως και να λησμονηθῆ, ότι η
υγιεινή με τας τεραστίας αυτής και θετικής
προόδους κατά οδωσιν να εφοδίσση την σημε-
ρινήν γενεάν δι’ άλλων άρκετών ισχυρών
διά να αντιστασθῆι κατά των επαπειλούμενων
αυτῆν συνετοιμιμένων πλῆν άνορθοτάτα, ἴνα
καταφέρῃ κατ’ αὐτῆς βαρύτερα τὰ πλεγματά
σου και πλήττει σὺ, σκληρό, και φρίττει ἡ
άνθρωπότης και πόσχει, ἀλλὰ πάσχοις άνορ-
θοῦται, ἴνα και αὐθις την κατωρότητα βαθύ-
τερα εἰς τὸν βαρῆθρον και τῆς ἀπολείας τὸν
κρημνόν! Πόσους μάχθους, πόσας άγρυπνίας
δεν καταβάλλει ἡ άνθρωπότης, ἴνα σὲ εἰσο-
στρακίση ἐκ τῆς γῆς, ἐν ἣ ἔχεις ἐγκαθιδρύ-
σει τὸν θρόνον σου και ἀδέσποτος δεσπόζεις
και τυραννεις, μεταβαλοῦσα αὐτῆν εἰς ἀτέ-
μονα κοιλιά κληθυμῶνος! Και κίπτει πάν-
τοτε πρὸ τοῦ θρόνου σου ἡ πλήμων άνθρω-
πότης και φόρον σοὶ φέρει τοὺς ἀγῶνας τῆς,
πλῆν σὺ, ἀκαμπτὸς πλήττεις και σίττεις αὐτῆν
βαθύτερα, ἴνα μηδέποτε άνορθωθῆ. Και όμως
ἐγείρεται και πάλιν και μαρτυρεῖ και σκοπεῖ και
ἐλπίζει και ποθεῖ και βασιλευσεται, νομιζουσα
ὅτι ἐφθάσεν εἰς τῆς εὐτυχίας τὴν ἑατῆν και σὲ
ἀπέφυγε διά παντός, ἀλλ’ ἰδοὺ, σὺ σκληροτέρα
ἐμφανίζεσαι, ὦ Συμφόρα, και μαρτυρεῖς και
οφθαλμοὺς τὰ δυνερά μας και φεύγουν αἱ ἐλπί-
δες μας και φεύγουν οἱ πόθοι και ἐκλείπει
ἡ ζωὴ μας και τί μᾶς ὑπολείπεται; μόνον ἡ
παρακμὴ μας.

Ο Stewart πρὸς ὑποστηρίξειν τῆς γνώμης
του παρατίθει στατιστικῶν αἰωνοβίων γιο-
ρῶν τινῶν τῆς Εὐρώπης. Κατ’ αὐτῆν ἡ Γαλλία
ἀριθμεῖ 213 αἰωνοβίους, ἡ αἰθιοπία Ἀγγλία
140, ἡ Γερμανία 78, ἡ Ἰαπωνία 410, ἡ Ἀμε-
ρική 4,000, και ἡ Σερβία, Ρουμανία και
Βουλγαρία ἐν ὅλῳ 5,540.

Ο Stewart μεταδ τῶν αἰωνοβίων τῆς
Ἀμερικῆς ἀναφέρει κάποιον James Click ἐκ
Prestonburg, ὃν προσωπικῶς ἐγνώρισεν και
ὅστις εἰς ἡλικίαν 104 ἔτων ἠρώτα αὐτὸν σο-
βαρῶς, ἴνῃ ἴδῃνατο νὰ τοῦ εὐχῆ νεαράν και
θελατικῶν σὺν γον.

Αἱ στατιστικαί, κατά τὸν Ἀγγλον ἱατρόν,
ἐκ συμφέρων διαπιστοῦσιν ὅτι ἡ μακροβιότης
τείνει εἰς αὐξάνειν. Ἐν Εὐρώπῃ μόνον, ἡ ἀν-
θρωπίνῃ ζωῇ ἐδικτασιόσθη κατά τὰ 350 τε-
λευταία ἔτη. Ἐρευνῶν ὅμως νέαι, ἀπέδειξαν
ἐπίσης, ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ, Πρωσίᾳ,
Δανιμαρκίᾳ, Σουηδίᾳ, Μασσαχουσέτῃ, ἡ ζωὴ
τοῦ ἀνθρώπου ηὔξηθη, διαρκούσων τῶν
XVII και XVIII αἰώνων, κατά 4 ἔτη δι’ ἕκα-
στον αἰῶνα, ἐν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τριῶν
πρώτων τετάρτων τοῦ XVIII αἰῶνος ἡ μέση
αἰσχίσις ὑπέβη 9 ἔτων δι’ ἕκαστον αἰῶνα
και ὅτι σήμερον εἶναι 17 ἔτων δι’ ἕκαστον
αἰῶνα. Ἐάν τὸ τοιοῦτον ἐξακολουθήσῃ, προ-
νοσθῆν ὅτι ἡ αἰσχίσις τῆς μακροβιότητος θὰ ἡ
περίπου 34 ἔτων κατά τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος
τούτου. Ἐκαστος ἄνθρωπος, εἶπεν ἄλλοτε ὁ
Brown, εἶναι πλασμένος διά νὰ ζῆ ἑκατὸν ἔτη.

Ο δὲ διάσημος ἱατρός τοῦ βουσιλέως τῆς
Ἀγγλίας Treves φρονεῖ, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ,
καθ’ ἣν θὰ ἴναι τόσο ἀφύσικον νὰ ἀποθνή-
σκῃ τις ἐξ ὀστροκαλῶς, τύφου, χολέρας ἢ δι-
φθεριτίδος, ὅση εἶναι τώρα ἐν Ἀγγλίᾳ νὰ
ἀποθάνῃ ἐκ δὴμητος λύκου.

Δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν ἡμῶς νὰ εἴμεθα τό-
σον αἰσιόδοξοι, ὅση ὁ ἀνωτέρω Ἀγγλοι
ἱατροὶ διά τὴν αὐξάνειν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Δὲν εἴμεθα βεβαίως ἐκ τῶν ἀνομιμένων,
ὅτι ἡ υγιεινὴ δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν
τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τινα ἔτη, εἴμεθα ὅμως
πολὺ σκεπτικὸι διά τὴν τελείαν ἐκλείψειν τῶν
νόσων, ἣν ἐπαγγέλλεται ὁ Treves.

Αἱ ἀσθένειαι, ὅπως τὰ ἤθη και ἡ μῆδε,
ἀλλάσσουν μὴ τὸν καιρὸν, ἐλαττοῦμεναι ἢ τε-

λείως ἐξαφανιζόμεναι, ἀντικαθίστανται ὅμως
διὰ νέων, ὅς ἡμεῖς οἱ ἐπιστήμονες δὲν ὑπο-
πτενούμεθα ἢ και μόλις γνωρίζομεν.
Ὅπως ποτ’ ἂν ἔχῃ, τὸ γεγονός τῆς αὐξή-
σεως τῆς ζωῆς εἶναι ἀπ’ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια βασι-
καλῶν πάντοτε τὰ ὄνειρα και τοὺς πόθους
μας. Και δι’ αὐτὸ δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ τὸ
ὑποδεχθῶμεν με χαρὰν, ἀφοῦ μάλιστα τὸ δια-
βεβαίωσιν αἱ ἱατρικαὶ κορυφαί τῆς Λευκῆς
Ἀλβιῶνος.
M. ΜΟΥΣΤΕΙΑΝΣ, ἱατρός.

ΣΥΜΦΟΡΑ

Πόσον φόρον ἀπόρητον σοὶ φέρει, ὦ Συμ-
φόρα, ἡ τάλαρα ἀνθρωπότης! Τὰ δάκρυα,
τοὺς θρήνους τῆς, τὰς οἰμωγὰς και τὴν στο-
ναχὴν τῆς! Πλῆν δὲν σὲ ἐξιλίονει ποτέ!
Ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος, εἰσοδῶεις εἰς τὰ βῆθη
τῆς ψυχῆς τῆς και θραίνεις και κατασυντρίβεις
αὐτῆν συνετοιμιμένων πλῆν άνορθοτάτα, ἴνα
καταφέρῃ κατ’ αὐτῆς βαρύτερα τὰ πλεγματά
σου και πλήττει σὺ, σκληρό, και φρίττει ἡ
άνθρωπότης και πόσχει, ἀλλὰ πάσχοις άνορ-
θοῦται, ἴνα και αὐθις την κατωρότητα βαθύ-
τερα εἰς τὸν βαρῆθρον και τῆς ἀπολείας τὸν
κρημνόν! Πόσους μάχθους, πόσας άγρυπνίας
δεν καταβάλλει ἡ ἀνθρωπότης, ἴνα σὲ εἰσο-
στρακίση ἐκ τῆς γῆς, ἐν ἣ ἔχεις ἐγκαθιδρύ-
σει τὸν θρόνον σου και ἀδέσποτος δεσπόζεις
και τυραννεις, μεταβαλοῦσα αὐτῆν εἰς ἀτέ-
μονα κοιλιά κληθυμῶνος! Και κίπτει πάν-
τοτε πρὸ τοῦ θρόνου σου ἡ πλήμων ἀνθρω-
πότης και φόρον σοὶ φέρει τοὺς ἀγῶνας τῆς,
πλῆν σὺ, ἀκαμπτὸς πλήττεις και σίττεις αὐτῆν
βαθύτερα, ἴνα μηδέποτε άνορθωθῆ. Και όμως
ἐγείρεται και πάλιν και μαρτυρεῖ και σκοπεῖ και
ἐλπίζει και ποθεῖ και βασιλευσεται, νομιζουσα
ὅτι ἐφθάσεν εἰς τῆς εὐτυχίας τὴν ἑατῆν και σὲ
ἀπέφυγε διά παντός, ἀλλ’ ἰδοὺ, σὺ σκληροτέρα
ἐμφανίζεσαι, ὦ Συμφόρα, και μαρτυρεῖς και
οφθαλμοὺς τὰ δυνερά μας και φεύγουν αἱ ἐλπί-
δες μας και φεύγουν οἱ πόθοι και ἐκλείπει
ἡ ζωὴ μας και τί μᾶς ὑπολείπεται; μόνον ἡ
παρακμὴ μας.

ΕΡΜΙΤΤΑ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ

ΕΙΝΕ ΚΡΙΜΑ ΤΟ ΦΙΛΙ:

Πῶς σοὺ τόπει και πιστεύεις
ποῦνε κρῖμα τὸ φίλι,
και γὰ τούτο τὸ νησιεύεις
γλυκοκέλαδο ποῦλι;
Πῶς τὸ βλέπεις, πῶς ἔξο κρίνεις
ποῦνε κρῖμα τὸ φίλι,
και γὰ αὐτὸ δὲν σοὶ τὸ δίνεις,
σγοροκεφάλτο ποῦλι;
Σὲ γέλασεν, χρυσὸ μου,
ποῦνε κρῖμα τὸ φίλι,
καθε πρῶτη, δὲς, μερὸ μου,
τόνα τίλλο δὲν φιλεῖ;
Δὲν φιλοῦν τὰ λουλοῦθια
τοῦ ζεφύρου τὸ φίλι;
δὲν φιλοῦνται τ’ ἀγγελουθια;
δὲν φιλοῦνται τὰ ποῦλια;
Και τὸ κρῖμα τ’ ἀφισπῆνο
δὲν ἀπ’ ἑς τὸ ἀρογαλι,
δὲν φιλεῖ εἰσοτεμένο
τῆς ἀρογαλιάς τὰ κάλλι;
Εἶνε ψεῦμα, μὴ πιστεύεις
ποῦνε κρῖμα τὸ φίλι,
δὲ ἱμοῦ μὲ, μὴ με παιδεύεις,
γλυκοκέλαδο ποῦλι.
N. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΥΠΟΨΙΑ

ΛΘΗΜΕΝΟΙ ἀντί-
κρου-ἀντίκρου οἱ δύο
ἐτελειώθη ἡμῶν εἰς δύο

Τὸ δοῦματὸ, ἡ χαριτωμένη μορφή τῆς Νίνας
εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἀρμονικότερον πλάσιόν τῆς.
Αἱ θελατικαὶ στίσεις τῆς κεφαλῆς τῆς ποικί-
λουσαι, μετῆλλαζον ἐνίοτε τὴν μαγευτικὴν
εἰκόνα, ἐνῶ εἰς κάθε κίνησιν οἱ πλούσιοι
ἐλαμοὶ τῆς κόμης τῆς ἐφωσφορίζον ὡς εἰ
εἶχον συμπροσπλῆξει νηματα χρυσοῦ. Ἡ κορμὴ
καταπὰ μέτρια τῆς ἔβραζαν στίβες. Ἡ συνο-
μίλια τῶν, περὶ τῶν διαφόρων ζητημάτων
τῆς ἡμέρας, ἐτελειώσαστο ἀπλῆ, ἡρεμῆ, δια-
κοπτομένη ἐνίοτε ἀπὸ κῆτι περιεργίας κώ-
σις τῆς Νίνας, ἥτις μετέδιδε τὴν παιδικὴν
εὐθυμίαν τῆς εἰς τοὺς συντροφούς τῆς.

Μία ἀτυμοσφαιρα γαλήνης, ἀμοιβαίας ἀγά-
πης και ἐμπιστοσύνης ἐβραῖλεν ἐκεῖ μέσα.
Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐφαίνετο εὐτυχής. Δύο ἔτη
παρηλθόν, ἀφότος, κατόπιν μεγάρας γνωρι-
μίας, εἶχον ἀποφασίσει νὰ μεταβῶσιν τὰς
τιχὰς τῶν, και ἐφαίνετο ὅτι οὐδὲς ἐκ τῶν
δύο εἶχε μετανοήσει ἀκόμη διά τὴν ἀπόφα-
σίς.

Ὅσον τόσοσιν συμφέροι εἰς δύο!
Ἡ Νίνα ἔπεινε τὸ χεῖρ διά νὰ ἐκλέξῃ ἕνα
πορτοκαλί. Εἰς τὸ φῶς τῆς λάμπας τὰ δακτυ-
λίδια τῆς ἀνέδοσαν μικρὰς γοργὰς ἀστραλάς.
Τὰ ἀγαποῦσεν ἡ Νίνα τὰ δακτυλίδια τῆς.
Μὲ τί θωπευτικὸν βλέμμα παρακοῦσθεῖ
τας ἀκτινοβολίας τῶν! Ὅταν αἱ χρυσοὶ λάμ-
φρῃς τῶν σπινθαιρῶν, ἐπαμφορτικαί ὡς
ἡλιακαὶ ἀκτίνες, ἐκούραζον τὸ ὄμμα τῆς,
ἠγάπη νὰ ἀναπαύῃ αὐτὸ εἰς τὴν θέαν τῶν
μαργαριτῶν, τῶν ὁποίων τὸ σκῆμα ἴπο
γλυκὸ και ἀπαλὸν ὡς τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Μεταξὺ τῶν λεπτῶν ἀκτινοβολούσων ἕνα
πολύτιμο δακτυλίδι. Σμυραγδὸς τεραστίου
μεγέθους, ἐσθνητομένος μεταξὺ κρίκων ἀπὸ
μαργαριτῶν, ἔβραζε τὸ θερμὸ πρῶσινο φῶς
του.

Τὸ χεῖρ τῆς Νίνας, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς
λάμπας, ἐκνεῖτο ἀνήσυχον, νευρικόν. Οἱ πο-
λύτιμοι λίθοι ἐξοτόξενον προκλητικὰς ἀνα-
καμπίας.

Αἰτῆρς ὁ Ἀνδρέας τὸ παρεῖρησε.
— Νίνα, ποῦ τὸ ἤρως αὐτὸ τὸ δακτυλίδι;
ποῖτή φορὰ τὸ βίβλι.
Ἐξείνη δὲν ἀπήτησεν ἀμέσως.
Ἐξέλεε τὸ πορτοκαλί τῆς, κατόπιν ἐκεί-
τιζε τὸ χεῖρ τῆς, και λέγει με ἀδιαφορίαν:
— Γὰ ποῦ λές; ἀ! τὸ σμαραγδένιο; . . .
τὸ τίνα.

— Μὰ ἀπὸ ποτέ τὸ εἶδες; πῶς δὲν σοὶ τὸ
εἶδες ποτέ;
— Αἶ, μήπως ἐβήτησες νὰ τὸ ἴδῃς; . . .
— Ποῖος σοὶ τὸ ἔδωκε, γὰ τίς μου, εἶπεν
ὁ Ἀνδρέας με ἀνυπομονήσαν.

— Σὲ λέγω εἶναι ἰδικόν μου, ἡ μάλλον εἶναι
τῆς μητέρας μου . . . ἡ μητέρα μου ἐπὶ τέλους
με τὸ ἔδωκε, ἀφοῦ ἤθελες νὰ τὰ ζῆσῃς δια.

Ὁ Ἀνδρέας τὴν παρεῖρησε με ἀπορίαν.
Πρῶτην φορὰν, ποῦ εἶχε τόσοσιν περιεργον
ἔφως.
Ἡ Νίνα ἐκαθάριζε τὸ πορτοκαλί τῆς με
ὄλην τὴν ἡσυχίαν τῆς.
Ἐξάρνα ἔστρεψε τὰ ἀστραφτερὰ μάτια τῆς
και τοῦ λέγει με τὴν θωπευτικὴν φωνὴν τῆς:
— Δὲν θὰ πάρις πορτοκαλί;
— Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω.
Παρηλθόν ὀλίγα λεπτά ἐν σιωπῇ.
Ἐξάρνα ὁ κωδωνίσκος τοῦ διαμερίσματος
ἤχησε.
— Θὰ ἴναι ἡ μαμὴ, εἶπε χαρούμενη ἡ
Νίνα. Μὲ ὕπερθεθῃ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ
μας κίμῃ συντροφιά.

Ἐπαρόσθησαν νὰ τὴν ὑποδεχθῶν και οἱ
δύο, και ἀφοῦ τὴν ἀπῆλλαζον ἀπὸ τὸ ἐπιανο-
φόρι, τὴν γοῖνα και τὸ σάλλα τῆς, και ἀφοῦ
ἀντιμῆλαζιν μερικὰς φιλοφρονήσεις, ἔπεισαν
σὲ σάλλονα νὰ πάρον μεξὺ τῶν κερῶν τῶν.
Μὲ τὴν γίνεσθαι φημιστομῶν τῆς, και τὸν
ὑψυμον χαρακτήρα τῆς, ἡ κ. X. ἦτο ἀπὸ τὰς
ἡμαιομένης ἐξείνας κυρίας, τῶν ὁποίων τὴν
συντροφίαν ἐπιζητεῖ και ἀγαπᾷ ἡ νεολαία
ἐνίοτε τόσοσιν, ὅσην και τὴν τῶν νέων.

Ἡ συνομιλία λοιπὸν ἤρχισεν ζοηρᾶ.
— Ἀνδρέα, μήπως εἶσαι ἀδιάθετος ἀπὸ-
ψε; . . . Μοὺ φαίνεται ὀλίγον διαφοροτικῶς,
εἶπεν ἔξωρα ἡ κ. X. με τὴν γελαστὴ φωνὴ
τῆς. . .
Ἄλλὰ ποῖν προφῆσθῃ ν’ ἀπάντησῃ ὁ Ἀν-
δρέας, ἡ Νίνα ἐπρόβλεπε:
— Ἀκατάσται, μαμὴ, ὁ Ἀνδρέας εἶναι
καλὸν εὐδιάθετος μάλιστα. Εἴμεθα και εἰς τὸ
— Σαῖντιν — και διασπῶσασμεν ὄρατια. Φαντά-
σομαι, μαμὴ, εἰς δύο μεθῆματα, ποῦ τὸ ἔδω-
σε, πλησιάζει νὰ μᾶθη καλύτερα ἀπὸ μὲνα,
ποῦ εἴμαι ἀπὸ τὰς ἀρχαιότερας μαθητριάς
και καθὼς λέγουν μερικοὶ, ἀπὸ τὰς κλλι-
τύρας.

— Προσέχετε, παιδιὰ μου, εἶναι ἐπιάν-
δουνα αὐτὰ τὰ παιχνίδια, εἶπεν ἡ κ. X.
— Μὴ φοβῶσθαι, μαμὴ, καὶ ἔπειτα εἶναι
τίσος ὀφελίμου, λιμυρὰ γήμνασις. . . και
ἐπιτὸς τοιούτου πρέπει νὰ ζῆσῃ κανεὶς και νὰ
γλυστοῦρὸν τὸν κόσμον, διότι χωμαίεσται κα’ αὐ-
τὸ . . . Και ὅταν βρεθῆ μάλιστα με καλὴν
συντροφίαν. . .

Ὁ Ἀνδρέας ἔστρεψε ἐν βλέμμα λοζόν, ἀλλὰ
δὲν εἶπε τίποτε.
— Μαμὴ, εἶπε νὰ σοὺ δείξω κῆτι. Πρὸ
ὀλίγον με ἐφάρνα τὸ καπέλλο μου, και διαρῶ
πῶς δὲν μοὺ πηγαίνει διάλου, εἶπε πάλιν ἡ
Νίνα, και ἔστρεψε τὴν μητέρα τῆς εἰς τὸ πτε-
ργον δοματίου.

Ὁ Ἀνδρέας ἐκράτει τὴν ἐφημερίδα, δὲν
ἀνεγίνωσεν ὅμως. Παρεῖρησε τὰς δύο ἀτο-
μαρνομιλάς γυναικῶν.
Ἐξείναι ἐσοσθῆσαν πρὸ τῆς τραπέζης και
κατεγίνοντο ν’ ἀνοῖξουν τὴν ἐπ’ αὐτῆς παμμε-
γέθη κατελλέσαν. Ἀλλὰ πρὶν νὰ καταγίνοντο
εἰς τὴν ἐξέτιν τῶν κατελλῶν, και ἀποφαν-
θῶσιν περὶ τῆς εὐτυχίας ἡ μη κατασκευῆς
αὐτοῦ, ὁ Ἀνδρέας παρεῖρησε ὅτι ἀντιμῆλα-
ζιν μερικὰς λέξεις χαμηλοφώνους και ἡ Νίνα
εἶδεσε τὸ δακτυλίδι τῆς.

Παρηλθόν ὀλίγα λεπτά . . . Ἀντιμῆλα-
ζαν ἠρηλοφώνως τῶρα ποικίλα γνόμια περὶ
τοῦ κατελλῶν και αἱ δύο γυναῖκες ἐπέστρεψαν
πάλιν εἰς τὸ αἰολοῦνα.
— Ἀλήθεια, μητέρα, λέγει τότε ἔξωρα ὁ
Ἀνδρέας, παρατηρῶν κατά πρόσωπον τὴν
κενθεράν του, με ἤρσεσε πολὺ τὸ δακτυλίδι,
ποῦ ἔδωσες τῆς Νίνας. . .

Ἡ κ. X. παρεῖρησε τὴν Νίναν, τὸν
Ἀνδρέαν, ἔπειτα πάλιν τὴν Νίναν και εἶπε:
— Ἀ! σὲ ἤρσεσε; . . . ναι, ὄρατιο εἶναι. . .
Ἐγὼ τῆς τὸ ἔδωσα. . .
Και ἔπειτα πάλιν σιωπῇ. Ἡ Νίνα ἐπη-
γαυνοῖσχετο μόνον γελαστὴ και εὐχαριστη-
μένη, και ποτε-ποτε ἔλαμπε μία ἰδιαίτερα
πονηρία μέσα στὰ καστανά τῆς μάτια. . .
Ἡ βεγγερά διελύθη. . . Ἡ κ. X. περι-
βλήθη πάλιν τὸ ἐπιανοφόρι, τὴν γοῖναν και
τὸ σάλλα τῆς και ἀνεχώρησε, συνοδευομένη
ἠπὸ τοῦ ὑπηρέτου.

Ὁ Ἀνδρέας ἐπῆλθθη εἰς τὴν πολυθρόνα
και παρατήρησε ὑπόπρως με ἄκραν προσοχὴν
ἐν σημείον ἐπὶ τῆς ὄροφῆς.
Ἡ Νίνα ἐπληρώσεν ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ, ἔσκυ-
ψε τὸ χαριτωμένο κεφάλαι τῆς, τὸν ἐβλήσε
και τοῦ εἶπε:
— Καλήναικα, ἐγὼ νυστάξο περὶ.
Ἐξείνος ἐπινάθη ἀγροσπός, σχεδὸν θυ-
μοιμένος, ἤρτασε τὸ χεῖρ τῆς, τὸ ἔσφιξε δυ-
νατά και εἶπε:
— Νίνα, εἶσαι πολὺ ἀλλόκοτη ἀπόψε.
— Διατί; τί ἔκαμα;
— Δὲν ἔβραζον, εἶπεν ἐξείνος και ἐξηρο-
κολούθη νὰ ἀφίγη τὸ χεῖρ με τὰ δακτυλίδια.
— Ἀχ, με πονεῖς, Ἀνδρέα, μὴ σφίγγεις
τόσο. . .
Ὁ Ἀνδρέας ἀφῆκε τὸ χεῖρ τῆς, χωρίς νὰ
προσθήσῃ λέξιν.

Ἡ Νίνα παρεῖρησε με ἐκφρασιν παρατό-
νον τὴν χεῖρα τῆς, εἰς τὰ λεπτοφυῆ δάκτυλα
τῆς ὅποια εἶχον σχηματισθῆ ἐρωθρὰ ἴχνη
ἀπὸ τὰ οσφυριχθέντα δακτυλίδια.
— Θὰ με εἰπῆς, ἐπὶ τέλους ποῦ τὸ ἤρως;
αὐτὸ τὸ δακτυλίδι;
— Μὰ σὲ τὸ εἶπα, εἶπεν ἐξείνη, φαινομένη
ἀνήσυχῃ.
— Τὴν ἀλήθεια θέλω. . . ἀκούς; τὴν ἀλή-
θεια. . . Ἐγὼ δὲν τὰ ἀκούω αὐτὰ ποῦ μοὺ
λές.
— Μὰ δὲν ἀκούεις τί σοὶ εἶπε και ἡ μη-
τέρα μου; εἶπεν ἡ Νίνα.
— Ἡ μητέρα σου μοὺ εἶπε, ὅτι τῆς εἶπε
νὰ με πῆ. Θάροῦτε πῶς θὰ με γελώσῃτε και
σὺ κα’ ἐαυτὴν με αὐτῆς τῆς ἀνοήσις σας;
— Μὰ τί σὲ ἐνδιαφέρει ἐπὶ τέλους, φίλε
μου;
— Τί μ’ ἐνδιαφέρει; . . . ἀκούς; ἐκεῖ ἔσο-
τησις. . . Τί μ’ ἐνδιαφέρει αἱ τὴν ἡσυχίαν σου
και ὅτι αὐτὸ τὸ δακτυλίδι στοιχεῖται ἀπὸ τὸν
800 φρ., γνωρίζω ὅτι σὺ πῶσον πῶσον δὲν
εἶδες εἰς τὰς χεῖρας σου, γνωρίζω ὅτι ἡ μη-
τέρα σου δὲν σοὶ τὸ ἔδωκε, ὅσῃ εἶναι ἡ α-
ραμῆθια αὐτὰ ποῦ μοὺ εἶπες τὸν ὀλίγον,
γνωρίζω ὅτι ἐγὼ δὲν τὸ ἠγάπησα. . . λοιπὸν
θέλω νὰ ζῆσῃ ποθεῖ προῖσχεται αὐτὸ τὸ
δακτυλίδι. . . Αὐτὸ με ἐνδιαφέρει, και με
ἐνδιαφέρει πολὺ μάλιστα.

Ἐξείνη σιωποῦσε.
— Ἀκούεις, Νίνα, εἶπε με τόνον φωνῆς
διαφοροτικῶν ὁ Ἀνδρέας. Ἀπὸ τῶν ὁποίων παρα-
τηρῶ, πῶς δὲν εἶσαι πλέον ἢ αὐτὴν ποῦ
μου. . .
— Ἀ! τὸ παρατηρεῖς ἀπὸ κοιλίου;
— Ναί. . . Τὰ βλεμῶσά σου πάν νὰ ἀπο-
φραῖνον τὸ δάκ μου. . . Ἡ φωνὴ σου ἤχη
πάντοτε τραφερὰ και θωπευτικῇ, ἀπῶχον
ὅμως στιγμὰς, ποῦ νομίζω ὅτι δὲν ἐπι-
φίνεται πρὸς ἐμὲ. . . Τὸ μέλου σου, ποῦ
με ζοογονεῖ πάντοτε, ποῦ ἔχοι τὸσην ἀνι-
κην νὰ τὸ ἀκούω, θαρρῶ πῶς ἀντιμετρεῖ γὰ
καμμιὰ ἄλλη μακροῆν ἐντύπωση, ἀσχετῇ
πρὸς τὸν κοινὸν βίον μας. . . Τὸ πνεῦμα

σου μοὺ φαίνεται πολὺ ζοηρόν, και ἐνίοτε
ἀφροημένον. . .
Ἡ Νίνα τὸν παρεῖρησε χωρίς διασπῶ-
σων, ἀλλὰ με ἀπορίαν.
— Ἐξοκολούθη; τί ἄλλο σοὺ φαίνεται;
— Μοὺ φαίνεται, πῶς εἶσαι μὲν ἐντυ-
χις ἐδὼ μεξὺ μου, ἀλλ’ ὅτι εἶσαι ἄλλου
εὐτυχότερα και ὅτι ἡ εὐθυμία ποῦ σκορ-
πίζεις εἰς τὸ διά μου σπῆτι, εἶναι ἀντα-
νάλασις ἄλλης χαρᾶς, ποῦ ἐγὼ δὲν τὴν
γνωρίζω. . . Μοὺ φαίνεται ἐπὶ τέλους. . .
μοὺ φαίνεται. . . Λοιπὸν θὰ μοὺ πῆς ποῖος
σὲ τὸ ἔδωκε τὸ δακτυλίδι;
Ἡ Νίνα τὸν ἐκτόξευε με τὰ ἀστραφτερὰ
μάτια τῆς κατά πρόσωπον, ἔπειτα ἔβησε τὸ
σοβαρὸ τῆς ἔφως και τοῦ εἶπε με τὴν κρυ-
σταλλένια φωνὴ τῆς:
— Τί βλάκας ποῦ εἶσαι, καθήμεν! Θέλεις
νὰ ζῆσῃς ποῖος μοὺ τὸ ἔδωκε τὸ δακτυλίδι;
Μάθε τὸ λοιπὸν. Δὲν εἶναι δικὸν μου. Σήμε-
ρον ἐξῆλθα με τὴ μαμὰ ποῦ ἤθελε ν’ ἀγορά-
σῃ αὐτὸ τὸ δῶρο διά τὴν μητῆρ τῶν ἀδελ-
φῶν μου, ποῦ εἶναι ἐπὶ Ρωσία. . . Και τὸ
ἐφόρμα ἐπὶ τῆς εἰς νὰ σὲ πειράξω.
— Ἀ! εἶπε με χαρὰν ὁ Ἀνδρέας, και γιατί
δὲν μοὺ τὸ ἔλεγες τόσην ὄραν;
— Δὲν σοὺ τὸ ἔλεγα, διότι σοὺ ἤβριζε ἕνα
καλὸ μᾶθη. . . διότι ἤθελα νὰ σὲ ἐκδισπῶ
ἐπὶ τέλους.
— Νὰ με ἐκδισπῆς; διατί;
— Ἀ διατί; δὲν τὸ ἐνόησες ἀκό γε; εἶπεν
ἡ Νίνα. . . Ἀὐτὸ σὲ ἀκούω νὰ λέγεις συχνά,
ὅτι σὺ δὲν εἶσαι διάλου, μὰ διάλου ζῆλοῦ-
πος. . . Και τὸ λέγεις και τὸ ἐπαναλαμβάνεις
με ἕνα τρόπον περιεργον, πολὺ περιεργον, ποῦ
ἐπὶ τέλους. . . πῶς νὰ σὲ πῶ, με προσβάλλει.

‘Απ’ Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

Θαυμάσια πρόγματα συμβαίνουν εις την Καλιφορνίαν εις ποταμώς εξηράνην σχεδόν αποτόμως υπό την φοβεράν του ήλιου θερμότητα· χιλιάδες δέ Ιχθύων έμειναν επί της κοίτης του, όπου και έφρον τον θάνατον.

Εις την αυτήν χώραν συνήθη και έν άλλο : Συννεπία κυκλώνος, έν δένδρον του δημοσίου κήπου έχρισθη από μεγάλην δοκόν, αποσπασθείσαν από μίαν σκέλην· και όμως το δένδρον δέν έμαράνηθη.

Εις τό Παρίσι έβιαμεν έντίποιον ό λόγος της δικηγόρου Έλένης Μιροπόλου, ή όποία διαπρέπει τόσον διά την είνφραδειαν, όσον και διά την χάριν της. Υπεστήριξε κάποιον κικαλοπόν και διά να κινήση τον οικτον των ενόρκων, ειπεν : « Έλεος, κύριοι, έλεος ! λυπηθήτε ένα γέροντα, φαντασθήτε, είναι 50 ετών ! Τήν ίδίαν σχεδόν ήμέραν ό δια-

θάνομεν, ότι αΐτια εις μερικάς εορτάς έφερον ένδυμασίας τόσον στενάς, ώστε δέν ήδύνατο να βαδίζουν, παρά με πολύ μικρά βήματα, πρόγμα, τό όποϊον έδιδε την εύκαρίαν να τάς θαυμάζωιν περισσότερο οι περιπατηταί.

Διαβάζομεν εις τάς ευρωπαϊκάς έφημερίδας : « Ό έκαιωτος Σουλτάνος τελευταίως έδοκίμασε μεγάλην θλίψιν· άπόλεσε την πρώτην έννοουμένην του : Διεμέλ, άποθανούσαν έν διαβήτου. Συνώδευσε

‘Επαυλις ‘Αλατινή

συγκρανημένος· την έκφρασιν μέχρι της θύρας της έπαυλεως, διότι δέν τή έπετρέπη να συνοδεύση μέχρι του νεκροταφείου». Ως γνωστόν, ό Χαμήτ διαμείνει εις την έν Θεσσαλονίκη έπαυλιν ‘Αλατινή, ής την εικόνα παραθέτομεν.

Τόν ‘Ιανουάριον έπρόκειτο να γίνει έβλογή εις την ‘Ακαδημίαν των έπιστημών των Παρισίων διά μίαν θείαν. Δύο ύποψήφιοι της διημισηρότησαν, ό Βρανλύ, έφευγέτης του άουρημάτου, και ή κ. Κορνύ, διά τάς ραδιογραφικάς ανακαλίψεις της. Η ψηφοφορία επανελήφθη δέ, εξελέγη δέ ό Βρανλύ, με πλειοψηφίαν 1 ψήφου.

Περί των δύο τούτων μεγάλων έφευγόντων ό έπιστήμιον συνεργάτης του ‘Απ’ Όλα· έτοιμαίτε σχετικήν πραγματείαν.

Ό κ. Κωνσταντίνος Φωτιάδης εξέδωκεν έχάτως γαλλιστί έν έργον περί του ‘Αγγλον κρηιτου Μοσαϊθι. «Εις την Γαλλιαν, γράφει εις κριτικώς, παρά του όποϊον λ μβάνομεν την πληροφορίαν ταύτην, είναι άγνωστος σχεδόν ό μέγας αυτός ‘Αγγλος ποιητής, διότι δέν μεταφράσθησαν άκόμη τά έργα του, μετά δέ την ώραιάν περί αυτού πραγματείαν του . Φωτιάδου αίσθανόμεθα περισσότερο αν λάτην άκόμη διά την άγνωστον τόσον ώραιών ποιημάτων. Έδγε εις τον όμονετή μου.

Κατόπιν άποφάσασιν του ύποσηγμένου των ‘Ορειών Τεχνών της Γαλλίας· πρόκειται εις την Οργα Κομίσου να έπιφούλαξη άνετη θέσις διά τά έργα της γαλλικής μουσικής και μάλιστα έκείνα, τό όποια ζήτων έπιτυχίαν εις τάς έπαρχίας.

Τά τελευταία ήρωικαίνακά ρεκόρ είναι τά εξής : Winmaalen μεζύο διάλειον του διήνησε τό μεταξύ Παρισίων και Βρυξελλών διάστημα μετ’ έπιστροφής, εκέρδισε τό βραβείον του Automobile Club 100,000 φρ. Ό Tabuteau εκέρδησε τό κέπλλον Michelin, διανύσας 584,935 μέτρα εις 7 ώρας 8’ 31” και 1/4 του δευτερολέπτου. Ό Laurance με τό μονοκάλον του εκέρδησε τό κέπλλον Duplehassin, διανύσας 100 χιλιάμετρα εις μίαν ώραν και 16 λεπτά. Η δεσποινίς Datrieu με τό διάλειον της διέτρεξεν 167,200 μέτρα εις δύο ώρ. και 35 λεπτά. Ό ύπολοχαγός Camermann έλαβε τό βραβείον των στρατιωτικών ταξεδίαν, διανύσας 232 χιλιόμετρα από πόλεως εις πόλιν και τέλος ό ‘Αγγλος Sorwith, άναχωρήσας έκ του Ταμέως διά τό Βέλγιον εκέρδησε τό βραβείον 100 000 φρ.

Και έν μικρό διηγηματάκι, που μοιάζει με ρωμανικό παραμύθι, και όμως έγινε εις την Ν. ‘Υόρσιν. Η Μίς Μοροζίνη είναι κόρη έκατομμυ-

ροχόν και θαυμάσια ύπεύροτα Μίαν ήμέραν άδήγει δύο ύπνους, οι όποιοι άφησαν ό θάνατος της μίς ήτο άφεικτος. Αίφνης παρουσιάζεται εις άστυριλάς, ό όπολος με πολλήν γενναϊότητα και θάρρος σταματά τους ύπνους και σφίξει την πλοσίαν κληρονόμον. Έκείνη εις ένθουμοσύνην τον διορίζει γενικόν διευθυντήν των κτημάτων του πατρός της και μετ’ όλίγον . . . τον νυμφεύεται. Ποίος εφάνταστος ποιητής ήμμοροόσε να γράψη παρόμοιον διήγημα, χωρίς φόβον να χαρακτηρισθή άπατάς [της άπληχαιωμένης σχολής των ερωαντικόν :

Περί τά τέλη του παρελθόντος μηνός έγένοντο εις Παρισίους τά έγκαίνα του άκωνογραφικού Μουσείου. Η άκωνογραφία δέν άπετέλεσε μέχρι σημερον ύδιαιτέραν έπιστήμην, έν τούτοις δύναιτο να χαρακτηρισθή ως ή ένωση όλων των έπιστημών, άσχολουμένη περί των φυτών και των ζώων της θαλάσσης, περί της θερμοκρασίας και της συστάσεως του πυθμένου κτλ. Όνομαστός διά τάς άκωνογραφικάς έρεύνas του είναι ό πρίγκηψ του Μονακό.

Διαμτορι : Είναι εις την άκμήν της ηλικίας του . . . είναι 90 ετών !

CARTE POSTALE Μου ‘στείλες την εικόνα σου, δέν τόλπεια ποτέ μου . . . Έύχαριστώ. Νάσαι καλά. Μά, Μάρω όπου δέν μιλῶ, χωρίς ματιά, χωρίς φίλιά, τί να την κάνω ; πέ μου . . .

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Α’.—Εις τό τελωνείον του Γαλατά.

Κατάλευκος ό « Τόνης », ταχύπλοον 6,000 τόνων της ‘Εταιρίας των Θαλασσιών Διαπορημύσεων, εκ Μασσαλίας προερχόμενος, άφου παρέκαμψε την Ιταλικήν γεωσάνησον και την Πελοπόννησον, δέσχεσεν εκ νότου προς βορράν τό Αίγαλον, διήλθε τά στενά των Δαρδανελίων, Ίπλιουσε την θαλάσσαν του Μαμαρά και ήφθασε πρὸ του Σκουτάρεως. Άφου δ’ έκαμε μερικους τεχνικούς έλεγμούς, προσήγγισεν εις την εφρασαϊκήν άκτιν του μεγάλου λιμένος της Κωνσταντινουπόλεως, της όποίας ή καλλονή ό’αποδίδεται πάντοτε άτελώς δι’ όλον των περιγεγραφόν και όλων των έπιπέδων.

Τό άτμόπλοον μόλις ελε προσεδη πρὸς τό μέγυ τελωνείον, ότε πλήθος άπειρων κόσμων, τό όποϊον από της προκυμαίας παρη ολόθει τους έλεγμούς του, έσπευσε ν’ άναβή εις αυτό.

Ήσαν διαμηγείς, λεμβούχι, άρθοφόροι, όδηγοί, έπιταγί ξενοδοχείων, οι όποιοι εις δίως τάς γνωστάς γλώσσας προσέφερον εις τους ταξειδιώτας τις έπιφρασίας των.

Έν τούτοις, τό πλείστον των ταξειδιωτών, όσοι τολμάσικον ένγώφισιν την Κωνσταντινουπόλιν και τάς συνηθείας της, ήνωτότε με περιφρόνησιν τάς ύπηρεσίας του όχλου τούτου, μεταξυ των όποιων διέκρινον ανθρώπους της έχάτης ύποκατάστηs.

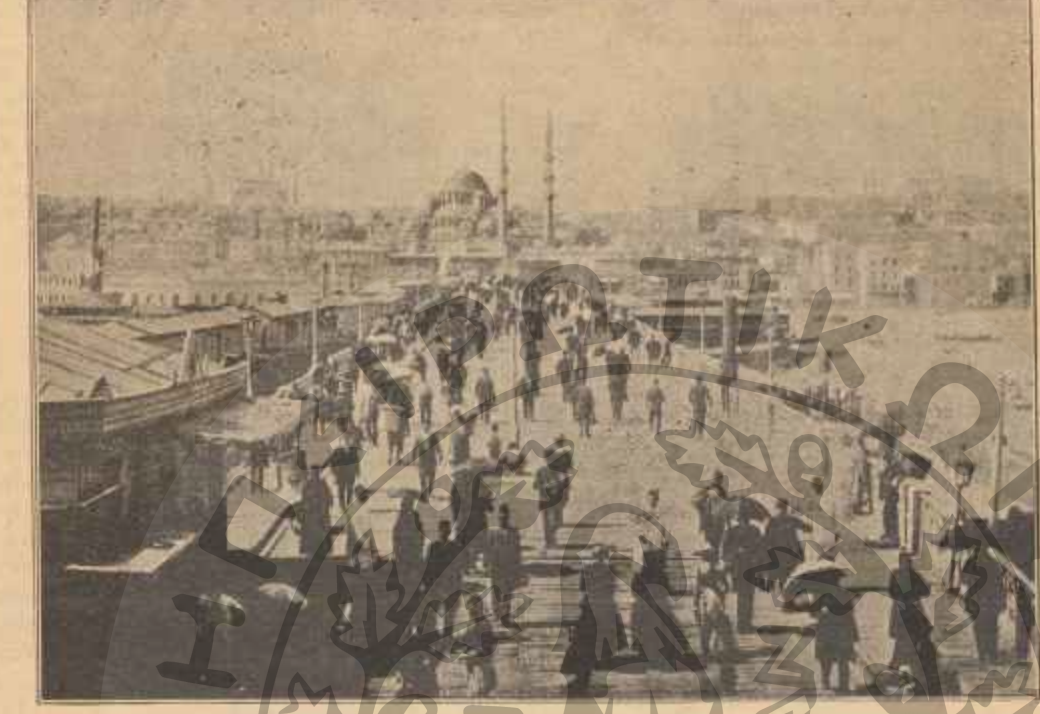
Εις νέος όρθιος έπι της γεφυρας του αλαίου ήραιντο ζένος εις ό,τι συνέβαινε πέραξ. Άκινε τους άλλους έπιβάτας να σπεύδωσι προς την έξοδον και να δευθώνωνται εις έν άλλον παρατήρημα, τό όποϊον με πολύν εύρημοϊόν άνομαζών Σαλότι, όστιν έπιστος παρουσιάζε τό διαβατηρίον του και τάς άποσκευάς του προς έπιθεώρησιν.

Ό νέος εκείνος εκύταζε τό θέαμα της ήρσεως, τό όποϊον ήλσόστο έμπρός του. Άλλως τε, τό τελωνείον δέν τον άπησχόλει και πολύ, διότι έφερον εις τάς χείρας μίαν μικράν βαλίτσιν, της όποίας ‘αι συνεφεγγέμενα πέτσινοι λορίδες έδεικνυον ότι πολύ όλίγα πραγματά περιείχεν.

Έφαινετο ότι ήχοτεο διά πρώτην φοράν εις την Κωνσταντινουπόλιν, διότι από του όθους της γεφυρας του άτμόπλοου περιέφερε τά βλέμματα έκκληκτα εις τό γραμικόν σύμπλεγμα, τό όποϊον ή πόλις αύτη παρουσιάζει.

Πόσον είναι ώραία, Έδγε καθ’ αυτόν, ή Κωνσταντινουπόλις ! Είναι άρα γε δυνατόν μέσα εις αυτό τό θελκτικόν και ποιητικόν περιβάλλον να ζώιν άνθρωποι μοθηροί, δόλιοι και σκληροί, όπως μού τοις έχραματίζεν ό πατήρ μου !

Και έπειτα, στρέφον έν μελαγχολικόν βλέμμα πρὸς τον οφρανόν :

Εις τό άλλο ήκρον της γεφυρας ήραιντο ή Πάλις με τα αρχαία κτίρια της και την μουσουλμανικήν της.

Δυστυχισμένο πατέρα ! άπίθανος χωρίς, καθ’ αυτήν ή έκδηλώσας την ένθουμοσύνην σου, ή όποια σε άπησχόλει μέχρι της τελευταίας σου ώρας μής. Όμως μέγε ήσυχος, ήσυχος σου σμα, ό νιός σου θα πράξη τό καθήκον του. Ό Σουλτάν Μουράτ έχει σημερον εις την Κωνσταντινουπόλιν ένα πιστόν ύποστηρικτήν του, παρα πολύ πιστόν, χωρίς χροίματα, είναι άλλωστε, αλλά με πολύν μεγάλην καρδίαν, πρόγμα απανωτόρον του χρισού εις τάς άκτάς αυτάς του Βοσπόρου.

Αυτά έκπέπειτι ό νέος, ότε μία χροί ήγγισον τον ώμόν του. Συγγνώμην που σάς άνησιγώ, θαυμάζετε τό θέαμα βέβαια . . . άλλ’ οι έπιβάται σχεδόν όλοι κατέβησαν.

Σας εύχαριστώ που μ’ άποπέσατε από τον άειρον ρεμβισμόν μου. Άλλως τε, θα λάβω την εύκαρίαν να θαυμάσω αυτό τό έξαίον πανόραμα και κατόπιν.

Ξεύρετε, ότι διά να δόση κανείς ύπονοίας εις την άστυνομίαν της Κωνσταντινουπόλεως είναι πολύ εύκολον πρόγμα. Έχραματίζθησαν και ό νέος με την βαλίτσιν εις την χείρα διηρθύνη εις τό Σαλότι. Έκεί παρουσιάζε τό διαβατηρίον του.

Ό άρμόδιος έπαλληλος έστρεψε δις και τρις τό έγγραφον εις τά δακτυλά του, έβραβώθη δια ό κάτοχος του όνομαζέτο Ίωάννης-Πάβλος Ρενό, ότι ήτο ήλικίας 25 ετών, τελειόφοιτος της νομικής και διαπαιματούχος της γυμνασιακής σχολής της Ζοανβύ.

Μετά ταύτα, άφου έκαμεν δίως τάς απαιτούμενας διατυπώσεις—πολλάς και άνιαράς— συνέστησεν εις τον ζένον να περάση από την άλλην αίθουσαν του τελωνείου διά να του έξετάσων τά πράγματα . . .

Έκεί εις υπάλληλος τον ήρώτησε : — Μήπως έχεις κανέν άπληροευσμένον πρόγμα, τίποτε έπιλήρημον ;

Άνει άπαντήσεως ό νέος ήνοιξε την βαλίτσα του με τό πτωχόν της περιεχόμενον : δύο ύποκαμίσα, τρία ή τέσσαρα ζευγη περικνημίδων, ήμισιον δεδεκάδα μανδυλιών και σχεδόν τίποτε άλλο.

Πλησίον του ό Ρενό παρατήρησεν ένά άλλον ταξειδιωτήν, είκοσιεπτά έτος είκοσιόκτι χρόνων,

μελαγχολικόν, με βλέμμα έπιφρας και θαρραλέον και με παρθέρον έννοουτικόν. Ό ήρώτης άνός, ό όποιος ένταύτην ήρωικώμει, έγέλα και έπώληξε την τουρκικήν, έλεγε όπως τυχοδιώκτη.

Αι άποσκευαί του άπτελούντο από πολλά κηφότια, δοχεία, δέματα, σάκκους, έπι των όποιων οι υπάλληλοι του τελωνείου έφρατίοντο με απληστίαν . . . άλλ’ όμως, προς μεγάλην έκπληξιν του Ρενό, κινέν από αυτά δέν ήνδύθη. Ό παρθέρος αυτός άνθρωπος έψήφισε μερικάς λέξεις εις κάθε υπάλληλον, του έστρεψε φιλικώς την χείρα και άμείσας, τό έπίσημον σημα της ήλθενάς έξόδου έπεκόλλητο εις τά κηφότια του, τά όποια και έτόρτονεν ήμισως εις τους χαμηλάδες . . . τους περιφρόμους χαμηλάδες της Κωνσταντινουπόλεως.

‘Ο Ρενώ έστρεψε διά νά πάρη τήν βαλίτσα του, άλλ’ έμεινε κατάληκτος· ο ύπάλληλος είχεν άναστρέψει τό μικρό περιεχόμενον, ένφ’ έπρόφερε μικρά άκατάληκτα λόγια.

— Τι λέγει; έρωτώ ό νεός.
‘Ο ταξιδιώτης μέ τίς κινήσεις απήντησε·
— Λέγει ότι θά σάς στενωχορήση και θά σ’ ε βασανίση έως ότου του δώσετε μιλακίσια.
— Μιλακίσια;
— Ναί· είσθε Γάλλος, ως φαίνεται, και έκειδή είμαι και εγώ, πρέπει νά σάς βοηθήσω. Μάθετε λοιπόν ότι ή πληγή της Τουρκίας και μάλιστα τό κλειδί, μέ τό όποιον άνοίγει καθής ότι θέλει, είναι τό μιλακίσιο. Είς μίαν χώρα, όπου οι υπάλληλοι πληρόνουντι δύο μηνιαία άντι δώδεκα και όμως τρώουν καθή ήμέραν, τό μιλακίσιο είναι άπαισιόγειον συμπλήρωμα. ‘Εδώ τό όνομάζονταν παυτοδύναμον και... δέν έχουν δικόν.

Και τείνον έν γρόσον εις τόν ύπάλληλον.
— Πάρε το, φίλε, διά ν’ αγοράσης γινιάκι δια νά βλέπης κολλίτερα.
— ‘Έχεις δικαίον, μουσιού, ή μείνα μ’ είχε χαλίσει τά μάτια.

Είς μίαν στιγμήν τί άπορήσασα έπέθυσαν εις τήν θέαν των, ή βαλίτσα έκλείσθη και παρουσιάσθη υπό τού ύπαλληλου εις τόν έκκληκτον Ρενώ.
— Μή άπορήτε, φίλε μου· άν μ’ άκολουθήσετε, θά σάς πώ πολλά πράγματα άκόμη.
— Νά σάς άκολουθήσω;
— Μάλιστα φαίνεσθε ότι έρχεσθε διά πρώτην φοράν εις τήν Κωνσταντινουπόλιν· σάν καλοί πατριώται λοιπόν πρέπει ν’ άλληλοβοηθηθήμεν.

Και έπειδή ό Ρενώ έκτύπησε τον πατάξιον αυτών ταξιδιωτήν χωρίς ν’ άπαντή, εκείνος προσέθεσε·
— Δέν πιστεύω νά μέ φοβήσθε δέν χρετι έξοτερόν έκαιτομνησίζω και εγώ τό λάχιστον δέν πιστεύω νά σάς φανταίωμαι λοιπούτες. ‘Αμερικανός, ‘Ο Ρενώ δέν έκράτησε τά γέλια. ‘Εξάπαντος ό νεός έκείνος ήτο πολύ περίεργος και άρκετά απειροπόδης.

— Πιστεύω ότι ή προσφορά σας απήντησε, προέρχεται από καλή καρδιά, δι’ αυτό δέχομαι εύχαριστίους.
— Λοιπόν, αφού έξεχθήκαμεν και οι δύο διά τόν ίδιο δρόμον, ως γνωστόμεν. Είναι πολύ στενωχάρων νά περπατή γινάσις μ’ ένα άγνωστον.

— Είμαι της γνώμης σας.
— ‘Αφού λοιπόν κομμάζει και σας ή άδελφός με τίς άγνώστους της άρχίζω·
Και μέ ένα κομμάκιν χαρτεσίμου.

— ‘Ονομάζομαι Αλεξιβιάδης· θ’ όδοιός Μαλακίας. Στενωχάρη διά τά διαστομαίνα αυτά όνόματα, αλλά μου τά έδωκαν από μια φίλεια που δέν ήμουν εις θέαν νά διαλέξω... Λοιπόν· ‘Αλεξιβιάδης Θεόδωρος Μαλακίας, διδασκάλος της Ιατρικής, τόν όποιον ή έλληνικής πηλατίας είναι σχοινοβίτην εις τάς πλατείας των μεγαλοπόλεων της Εξώστης και τόν όποιον ή τήχη ειχε εν εις Κωνσταντινουπόλιν διά νά πλουτίση.

— Και εγώ άνομάζομαι ‘Ιωάννης· Παύλος Ρενώ, τελειόφωτος της νομικής, διπλωματούχος, της γυμνασιακής σχολής της Ζουαβίλ, φθάνω δ’ εδώ χωρίς περιουσίαν και μέ μόνον τόν πόθον νά θησαυρώ...

‘Ο Μαλακίας ύψωσε τούς όμους.
— Νά θησαυρήσει, είπατε
— Και τό επαναλαμβάνω.
— Χρ! Χρ! ή αυτοσύνη δέν είναι και πολύ έκπεφότες επάγγελμα εδώ στην εποχή που ζούμεν...

‘Αλλ’ άλλάζων τόνον και μέ κάποιαν σοβαρότητα·
— ‘Εάν μ’ έρρωθήσετε, θά είχατε έμπιστοσύνην κοίμε Ρενώ, αλλά τώρα είναι πολύ ένωρος και όμως διά νά σάς βοηθήσω έπρεπε νά εβείρω...

‘Η φρεσιγονμία του ‘Αλεξιβιάδου ήλλαξε, τά χαρκτηριστικά του είχον λάβει έκφρασαν σοβαράν και γλυκείαν. Δέν ήτο πλέον ό άσπιδος τυχοδιωκτης, άλλ’ άνθρώπος σοβαρός, εις τόν όποιον τείνει τις τήν χείρα άνεπιφύλακτος.

Αυτό άκριβώς είπαι και ό Ρενώ.
— ‘Εχω έμπιστοσύνην σί σάς, κοίμε Μαλακία.
‘Εφθάσα εις Κωνσταντινουπόλιν, συνεντρώσας τάς άσθενείας μου δυνάμεις διά νά προσφέρω τήν ζωήν μου διά τόν Σουλτάνον Μουράτ.

‘Ο ‘Αλεξιβιάδης άνεπήδησε.
— Δι’ εκείνον, τόν όποιον οι δεσποταίαι των αδικιών καταβίβασαν από τόν θρόνον;
— Μάλιστα.
— Και ό όποιος από εβουσιάντε έτών είναι εγκρίματος εις τό Τσεργάν;
— Μάλιστα.
— Και τόν όποιον λέγουν τρελλάν;
— ‘Όλος άδικός.

Οι δύο νεοί δηλούντες είχον άφήσει από πολλόν τό τελωνεϊόν Γαλατά και άκολουθούμενοι από τούς άσφοδρότους είχον φθάσει εις τήν μεγάλην γέφυραν, άριστερά της οποίας είναι προσκολλημένα αι άποβάθμια των πλοίων τά όποια έξαιρητούν τήν σχοινοβίαν τόν Πριγκηποννήσιον και τού θησαυρού, δεξιά δε ή άποβάθμια των άτρηπλοίων τού Κερατεϊου κόλπου. Είς τό άλλο άκρον της γέφυρας ήρρίνετο ή Πόλις μέ τά άρχαία τεμένη της και τήν μυστηριώδη όρν της.

— Σιωπή, λέγει ό ‘Αλεξιβιάδης, λαμβάνον έκ της χειρός τόν σύντροφόν του, θά νά ποίμε σπίτι. ‘Εδώ είναι πολλά αυτά έπαύρα.

Και μέ τό βλέμμα του είδε μερικά ύπάστα πρόσωπα, τά όποια μελαγχολικά περιεφέροντο διά νά άλειύσουν κάποιαν φράσην διφορούμένην, καμμίαν χειρονομίαν έκπληκτικόν, ή όποια έμπορούσε νά δηγγήση τόν μέν εις τά βάθη τού Σεραι-Μπουρνού και τόν άλλον εις μεγαλειότερον άξίωμα.

‘Η στιγμή λοιπόν επεβάλετο και σιωπώντες σχεδόν οι δύο νεοί διήλθον τό Ρενι-τζαμί, έβήθησαν εις τάς άνατολικάς συνοχίας της Σταμπούλ και έπιβησθέντες άμάξης, εις ήν έτολοθέτησαν τας άποσκευάς αυτών, διηρμήθησαν εις τά ‘Υψομείδια.

‘Η όβια, πρό της οποίας ό ‘Αλεξιβιάδης έστάθη, δέν ήρρίσε διόλου τίς άνατολικός μέ τά πικρά δικτυώτα και τούς κλειστός έξώστιας· ήτο άπλή μέ εν μικρόν κηπίον ως μόνον της στέλλιας.

‘Ο Μαλακίας είσχηκε τόν ξένον του εις έν εύρύχωρον δωμάτιον, κατά τόν εισοδικόν τρόπον έσοσιωμένον, και κατέλας ένα έπηγετην διατάξι να στυθώ τό πρόσωπον. ‘Επειτα, αφού έκλείσασα κλειά τήν θύραν, ήναξεν έν παράθυρον, τό όποιον έβλεπε προς τήν θάλασσαν και σπερφορείας προς τόν Ρενώ·

— ‘Η θάλασσα, είναι, φίλε μου, εις λιμαρός σύντροφος, τό όμοιόν της καλύπτει τόν ήχον των λόγων, οι όποιοι δέν πρέπει ν’ άκουσθήσιν. Είπέ μου τώρα, διατί πιστεύεις ότι ό Μουράτ ό Ε δέν είναι τρελλάς και διατί έρχεσται εκείνης διά νά θησαυρήσει προς χάριν του;

(άκολουθεί)

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΧΟΡΟΙ

Οι χοροί εφίσηκονται εις τήν ήμεροσίον ή μάλλον, διά νά είμαι άκριβής, εις τήν νυκτερινήν διατάξιν. Κατ’ αυτούς υπάρχουν πολλά να έξετασθώ, διότι συνκεντρώνουν όλα τά κεφάλαια των τρόπων τού φέρεσθαι. Δι’ αυτό, τόνον οι κύριοι, όσον και αι κυρίαί πρέπει νά προσήχουν πολύ. Χρειαίεται μεγάλη έτοιμότης, άπρωσιότητες

εγγύεια και κρίσις, διότι δέν ήμπορεί νά προίδη τις τό τί θά συμβή εις ένα χορόν.

‘Επει της περιβολής βέβαια δέν θά όμαλήσω εδώ· αυτήν κανονίζει ή μόδα, όμοιος και περί της εισόδου των αρχικλημένων, ής δέν διαφέρει τών λοιπών συγκεντρώσεων.

Οι νεοί, αφού δεχθόν τήν προσκλησιν και μεταβούν εις τόν χορόν, πρέπει νά χρεσιών· όταν μένιν άδρανείς, έκτος τού ότι προς βάλλον έαυτούς, λιπούν και τούς οικουδοπάτας, οι όποιοι μέ στενωχάρειαν θά βλέπουν τας δεσποινίδας νά μη χορεύουν, αφού οι κύριοι μένον άκίνητοι.

Καλόν επίσης είναι οι άνδρες νά συγκεντρώνουνται εις ιδιαιτέρον δωμάτιον και εκεί νά χαρτοπαίζοντι.

Οι χορευταί πρώτον πρέπει, εκ σεβασμού, νά προσκολλέσων εις τόν χορόν τήν ό δεσποινίαν, άλλ’ επειδή αυτή θά είναι έν ασχη γαλαζή από πολλούς, σ’ άρκεσθήσιν νά τή προσφέρουν κανένα τών επιλοιστων χορών. ‘Όταν όμως ή δεσποινίαν έχη θηγαίρας, αυτή πάντοτε πρέπει νά προημάνηται.

Κατόπιν ή εγγύεια των άνδρων επεβάλλει νά κατέσων εκείνας, αι όποια φαινόνται ότι χορεύουν άγαπώτερον.

Καλοναυτεθωμένους κύριος ποτε δέν θά καλέση μίαν και τήν αυτην κυρία νά χορεύση μαζί εις τήν αυτην έστραβίδα μετ’ αυτου, όσον δηλαδαι και άν τού έμνην τον θαυμασμόν δια της χαριότης της και της ευστροφίας της, άλλ’ άν συμβή τούτο, πρέπει νά φέρεται πολύ μετροτημένος, διότι τότε δόναται νά προκαλέση σχολία.

‘Όταν θέλη κύριός τις νά καλέση δεσποινίδα εις χορόν, θά παρουσιάσθι πρό αυτής και ύποκλιόμενος θά της ειπή· — Δεσποινίς, επιθυμώ με νά με τιμήσετε κατά τό βάλε; ή· — Νά έλαίσω δεσποινίς, ότι θά χορεύσω μαζί σας άκόμη;

‘Η δεσποινίς τότε δύναιται ν’ άπαντήση· — Μετ’ εχάρησής σας, κύριε, και θά δώσω τό καρτέ της, εις τό όποιον ό προσκαλών θά σημειώση τό όνομά του.

‘Αν όμως έχη εν άλλω κληθή, τότε μέ εγγενή φρονίον θά τό δηλώση.

Μόνον λόγοι σεβαροί δύναιται νά επιτρέψων εις μίαν κυρία ν’ άνησθί δις ή τρίς τήν πρόσκλησιν ώρισμένου χορευτού.

Κατά τούς χορούς πρέπει εκ μέρους των κυριών νά επιδεικνύεται σεβασμός και επιφύλακτικότης, παρα δε των κυριών άρελία, μη έξερχομένη όμως των λογικών όρίων.

Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Πώς καθαρίζουν αι κηλίδες του αίματος. — Πλειστάκις συμβαίνει, κατόπιν οιουδηντος επεισοδίου, νά ματασθών τι φορέματα. ‘Εάν τό ύφασμα πλύνεται, ό καθαρισμός είναι εύκόλος. Πλύνονμε δε όλίγον ύδατος τήν κηλίδα και τό φορέμα καθαρίζεται. ‘Εάν όμως τό ύφασμα δέν πλύνεται, τότε λαμβάνομεν όλίγον ξαντόν, τό βροχόμεν διά καθαρού ύδατος και τό επιθέτομεν επί της κηλίδας, άναεοίμεν δε τό βροχόμεν μεχρις ότου ή κηλίς έξαφανισθή.

Πώς γυαλίζουν τά μειζωτά καπέλλα. — Τριβετε το καπέλλο, συμμίονως μέ τήν διεύθυνσιν τού χνουδιού του, μέ τεμαχίον καθηφέ, τό όποιον ζεσταίνεται όλίγον και επί τού όποίου ορίπτετε όλίγους σταλαγματίας πετρώλαιον. Τό γυαλισμ γίνεται όλίγας ώρας από της έξόδου, δια νά έχη τόν απαιτούμενον χρόνον τό πετρώλαιον νά ζεμυρίση. Διά τού άπλουστάτου τούτου μέσου κερδίζετε έν σιδερίμα.

Πώς άσπρίζουν τό πρόσωπον και αι χείρες. — Ζεματίσετε σε 250 δραμίμ νερό άνθη ζαμπουόν, ορίπτετε κατόπιν τόν ζαμπουόν και προσθέτετε 4 δραμία βόρακος και 6 δραμία γλυκερίνης και παράτετε τό όλον καλώς. Διά τού ύγρου τούτου πλύνετε κατόπιν πολύ συχνά τό πρόσωπον και τούς χείρας ή βροχέτε ξαντόν και τό επιθέτετε επί τού προσώπου.

Edmondo de Amicis

Η ΚΑΡΜΕΛΑ

Κατά μετάφρασιν εκ τού Ιταλικού
ότι Ν. ΣΑΡΑΒΟΥ

(αντίχειρα εκ τού προηγούμενου)
Ε.

‘Ο Ιατρός έγρήσε σε κομμάτι και διαγρήθηεν εις τόν άξιοματικόν δια αυτά τά όποια παρ’ επάνω έμάσθωμεν. Αιτός άποχαρτίων, άντηρήσε μίαν άκόμη φοράν· — Κατάρη! Είναι τόνον χαρτεσίμη! — Βέβαια και τί ίσπερ ήν και εγγενή χαρτεσίμη θά είχεν! επί όσθισεν ό ναός. ‘Ο άξιοματικός έμνην ‘Η νόκος ήτο προσοχημένη και εις τήν αγοράν δέν ήρρίνετο ψυχρή. Τό σάτι του ήτο εις τό άντίθετον τού καρτεσίμου άκρον. ‘Επήγανε βαρειά βαρειά και σχεδόν χωρίς ήρεσιν· — Θά είναι εκεί, — έλεγε μέσιν του, και έντύπησε καλά καλά, τέκνοντων τόν λαϊμόν και διαλόων τό κεφάλι δεξιά και άριστερά, διά νά ιδή άν είναι κανείς έμπρός, εις τήν θύραν, αλλά τού κάσιν, ήτο σποινίδι πίσου. ‘Επαρτός έμπρός, πάντοτε άργότερα, κοντοστεκόμενος μιά άπ’ εδού και μιά άπ’ έντι συνοκτυαλιστός... — ‘Εάν ήξευρα ότι εκεί μέ περιμένει κάποιος κακοήγος μέ τό μαχαίρι ‘ς τό χέρι, έπέθεσε σε μιά στιγμή μου φαίνεται ότι θά έπήγωνα έμπρός μέ περισσότερον θάρρος και μέ περισσότερον τόλμη, και έκαμεν άποσπαστικώς δέκα ή δώδεκα βήματα... ‘Α! νά την εκεί! — Τήν διακρίνεν· έκάθητο εις μίαν βαθύδα έτω από τήν θύρα, αλλά μέ έντινο τό σκουπίδι δέν ήμαρτοσε νά τήν ιδή ‘ς τό πρόσωπον. — Τι κάμνεις εδώ; — τήν ήρώτησε πληρώσιως. ‘Εκείνη δέν απήντησεν άμέσως, έσχηκόθηεν, έστάθησεν άνακρό του, άκριβώς στήθεσ μέ στήθος άκούρησος και τά δύο της τά χείρα ‘ς τούς όμους του, και μέ μιά φωνήτα δύο γίνεα και μ’ ένα κάσιον τόνον πύθ νά σε κάμη νά νομίσης ότι ώρωλοσσε μέ τήν μεγαλύτεραν τού κόσμου φρομιάδα, τού είπε· — Σε περιμένω... κοιμημόμια. — Και διατί μέ περιμένεις; ήρώτησε και πάλιν ό άξιοματικός, σπρώκων από τούς όμους του τά δύο έκείνα χείρα, τά όποια ήρχισαν άμέσως νά τού σφύγγουν τούς βραχίονας. — Γιατί θέλω νά μείνω μέ σένα, απήντησεν εκείνη. — Τι φωνή! έσχηκόθηεν έκείνος, άλήθεια ήμπορεί κανείς νά πη ότι σκέπτεται και όμιλει. Και έβγαλεν άμέσως ένα θεϊόφυλο, τό άναψε και τό έπλησίωσεν εις τό πρόσωπον της Καρμέλας διά νά τήν ιδή καλά ‘ς τά μάτια. ‘Η κοίρασε, διότι δέν έκείθησιν δέν τήν ήμέραν, και περισσότερο έκείνος ό άλλος ύπνος, από τόν όποιον τήν στιγμήν έκείνη έξήκνησεν, ειχ’ άφαιρέσει από τό πρόσωπόν της όλίγον από τήν μεγάλην έκείνην και πασιωδικήν ζωρότητα, τήν όποιαν είχε πάντοτε και της έσορήσεν άπανταίως ένα χορόμα λίαν και μελαγχολίας· τήν στιγμήν έκείνην ήτο πραγματι θεά και κάθε άλλο ώμοιάζε παρα τρελλά.

— ‘Ο άγάπη μου! άγάπη μου! — έρώναξεν ή Καρμέλα μόλις είδε τήν φαισιόθειαν όρνιν τού άξιοματικού και άνοίγασα τόν βραχίονα προσέθεσε νά τού σφύξη τό πηγούνι μεταξύν τού δέικτου και τού άντίχειρος. ‘Εκείνος τήν άρπαξεν από τόν ένα βραχίονα, άρπαξε και αυτή μέ τόν

άλλον τόν βραχίονα που τήν έπιασεν, έκάρφωσε τό στόμα της επάνω ‘ς τό χέρι του, τού τό έφίλησε και τού τό έδάγρασεν. ‘Ο άξιοματικός έτραβή χήθηεν, έπήδησε ‘ς τό σάτι και έκλείσε τήν θύραν.

— Θησαυρέ μου! — έρώναξεν άκόμη μίαν φοράν ή Καρμέλα και έκείτα, χωρίς νά πη τίποτε άλλο, έκάθησιν εις τό κατώφλι μέ τά χείρα στανωμένα επάνω ‘ς τά γόνατα και τό κεφάλι γυρισμένο από τό ένα πλάγι. ‘Ετσι σε λιγάκι άπεκοιμήθησε.

Μόλις ό άξιοματικός έμνήκεν εις τό σάτι και άναψε τό φως, έκτύπησε τήν άναπόδι τού χεριού του και είδε τά έλαφρά σημάδια που άφίχαν όκτι μικρά δοντάκια, γύρω των όποιον έγυαλίλεν άκόμη τό ύγρον τού σπασμοδικού έκείνου στόματος.

— Τι λησουςμένη άγάπη είναι αυτή! — Είπε δυνατά μόνος του και άναγεν ένα αγάρο και ήρξισεν νά βαδίξη μέσα εις τό δωμάτιόν του, σχεδιάζον τό άποσπασματός του τό ώρωλόγιον. Θά σκεφθώ αύρια, είπε κατόπιν, και έρχισε νά σκέπτεται άλλα. ‘Εκείσιν, άνοξεν ένα βιβλίον, εδίασασ μερικά φύλλα, επανέλαβε και πάλιν τόν περιόπαν, έκείτα και πάλιν τό διάβασμα και τέλος άπεκόσισε νά πλεγιάσση. Είχεν ήδη σχεδόν ζεσθή, ότι τού ήλθεν έξωσιν μια ιδέα. ‘Εσιόθησε σκεπτόμενος μίαν στιγμήν, έτρεξεν εις τό παράθυρο, άπλωσε τό χέρι του διά νά τό άνοίξη... τό έπρόβησεν όπισω, έσηκασε τούς όμους του και έτήχη νά κοιμηθή.

Τό πρωτό έπηγετή, έβγαίνον εις τήν όραν του μέ τούς άκμας των παιδιών του εις τό δωμάτιον, (άκολουθεί)

Με τά χείρα στανωμένα ‘ς τά γόνατα και τό κεφάλι γυρισμένο από τό ένα πλάγι, άπεκοιμήθησε.

ση τὸ βρακοειδὲς φῶρεμα τὸ ἐφήρμοσεν ἐπὶ κοῦκλας καταπληκτικῶς ὁμοιωμένης πρὸς τὴν δεσποινίδα Κοτοπούλη, ἡ ὅποια ἐντόνως διμερτυρήθη διὰ τοῦτο, καὶ ἡ κοῦκλα μὲν προΐαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν προθήκην.

Ἐντυχῶς μέχρι σήμερον δὲν ἐδεκάθησαν βρακοφόροι, εἰμὴ μίᾳ καὶ μόνον, ἡ ὅποια ἐπιδεικτικῶς ἀνὰ τὸ Πέραν ἐπιδεικνύουσα τὸ νέον φῶρεμα, ἐγένετο ἀντικειμένη ἀπὸ ἀποδοκιμασίας, περιουκλωθείσα καὶ γυνοχαισθείσα.

Καὶ ἡ βρακοφόρος κυρία, μὴ δυναμένη νὰ ἐπακολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς, εἰσῆλθεν εἰς ἓν κατάστημα τῆς Μεγαλῆς Ὁδοῦ, ὁποῦθεν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, καίτοι ἡ ἀστυνομία τὴν προεβλάπτεν ἀπὸ πάσης ἐπιθέσεως.

Ἐντυχῶς ὁμοῦς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς συντάκτης τοῦ «'Απ' 'Ολα» εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα, ὅπου ἦτο ἀποκεκλισμένη ἡ κυρία καὶ ἐπωφελήθει τῆς ἐκαιρίας τῶν Ἀπόκρουσιν τὴν συμβουλίαν νὰ φορέσῃ προσωπίδα, διὰ νὰ δινηθῇ νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον τῆς.

Ἡ κυρία πραγματὶ ἐφόρεσε τὴν προσωπίδα καὶ ἐξῆλθε ἀνεοχλητὸς πλέον, ὃ δὲ περίεργος κόσμος τὴν ἐξηπρωχρατίσεν ἀπὸ τὴν φεραν διὰ τὴν κοφίαν τῆς.

Τώρα ὁμοῦς καὶ τὸ νέον σαλβαροειδὲς φῶρεμα εἶναι ἄγνωστον ἂν θὰ διατηρηθῇ. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι, καὶ ἀνεῖν τοῦ ἀνεπίτερου ἐπιεισοδίου, οὔτε χρῆσις κἂν θὰ γίνῃ. Διότι τοῦτο κατ' ἀνάγκην θὰ καταργηθῇ, δι' εἰρηστικὸν λόγον.

Δὲν πρέπει λοιπὸν τὸ ἀσχηρὸν φῶλλον νὰ ἐνησυγῇ διὰ τὴν νέαν μόδον, τὴν ὅποیان καὶ ὁ Πάπας δὲν εἶναι ἠναγκασμένος νὰ ἀπορίσῃ. Τούναντίον οἱ ἠθικολόγοι ἐπὶσκοποῦν τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην θαυμασίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ τὰς γυναῖκας οἱ ἠθικολόγοι εἶναι ὅσον ὀλίγοι, ὅστε ἡ ξιοῦρα κί οὐδ' ἂν νὰ μὴ κατορθώσῃ νὰ διατηρηθῇ.

Τῆς στιγμῆς: Ὁμιλος φαιδρῶς νέων συναντῶν καθ' ὁδὸν προσωπίδοφόρον ὄμιλον, τὸ ὅπου αἱ φωναὶ εἶναι βραχναί.

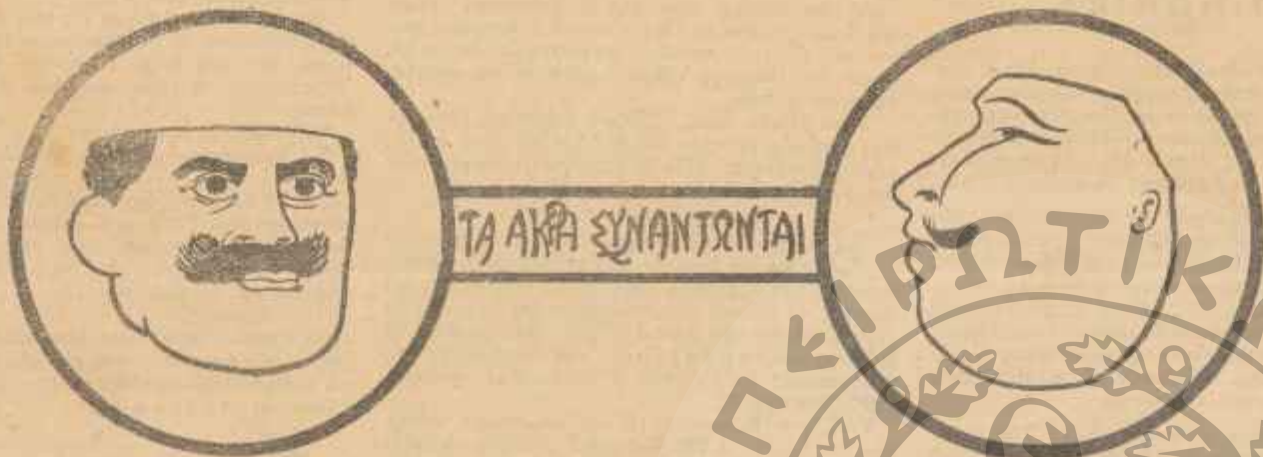
Ὁ ὄμιλος τῶν νέων περίεργος ἐρωτᾷ τοὺς προσωπίδοφόρους:

- Μὰ ποιοὶ εἶσθε ἐπὶ πύλους;
- Καὶ οἱ βραχνοὶ προσωπίδοφόροι ἀπαντοῦν:
- Οἱ ψάλλται τῆς Παναγίας!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Σοβαρά . . . παιγνίδια.

Φτερά στὸν ἄνεμο.

Ἡ Ἀποκρηά.

Ἐφέτος ἀρχαῖουσα μετὰ πολλῆς σεμνότητος μᾶς ἤλθεν ὡς Ἀπόκρηα! Κι' εἶπεν τὴν φωνήν: Φοβόθημι λέγει, ἡ Ἀποκρηά πῶς εἶμι χυδαίουτης μὴν παρεξηγηθῆ!

Καὶ πέρασαν εἴποι σεμνῇ, νεοκορηὰ καὶ φρόνιμη πῶς κάμποσοι τὴν φρόνιμην νὰ μὴν ἀβασκωθῇ, καὶ μὴ κυρία ἀνονημὴ τὰ μέρη, λέγει, τῆς ἔδειχνε πῶς πρέπει νὰ σταθῇ.

Καὶ πέρασαν ἀπ' τῆ Βουλῆ καὶ σταθῆκε μὲ πόνο καὶ πέρασε ἀπ' τὴν Γέφυρα κ' ἔβλεπε τὸ σταυρὸ τῆς κ' ἀπ' τὸ «Ἐμπρός» οὐκ ἔβλεπε τὸ κατὰ εἶποι μόνον καὶ λάθος μίτηκε φαίνεται κ' ἔβλεπε τὸ νερὸ τῆς.

Καὶ πέρασε ἀπ' τὸν Σέλλεγο περὶ καὶ νεοκορηὰ, χλομή οὐκ ἠναγκαία. Κι' ὁ Πρόεδρος περίεργος κοινῆ τὴν φωνήν καὶ δέκα τῆς χαρίζε εὐθὺς τῆς Ἀποκρηῆς βραχνοί.

Ῥέστα.

Δὲν ἐλογιάζει.

Ἄξιον Καθαρῶν Δευτέρων δι' ἐπὶ τῆς οὐρανῶν κ' ἔβλεπε.

Ἡ τουρκικὴ ἀνεῖν διδασκαλῶν.

Ἐξεδόθη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τουρκικῆς ἀποτελούμενη ἀπὸ τῶν δύο τόμων τοῦ «Ἐμπρός». Τὰ ταχέδρομικά δὲν κοπιζοῦν, ὅσα τὸ βιβλίον εἶναι ἀλαφρότατον!

Τῆς καθαρῆς δευτέρας.

Ἐκεῖνος στὸν φίλον του:

— Τὴν ἄδελφίς: Νὰ μὴν κλαίῃς πῶς, ἀνεῖν ξέρις πῶς μὴ ἀνεῖν τὸ πῶς σου! Ἐμὴν σὲν φωνήν: Δι' ὅ ἔβλεπε μὴ ἂν γάρμιν κοπιζοῦν, πῶς διακοπιζοῦν τὰ μίτημα μᾶς!

Ἐπιτεταί.

Ἐπιτεταί βραχνοῦς, ἀνονημῶν, γνῶσις βραχνοῦς τῆς τουρκικῆς. Ἀποδοῦνται εἰς τὴν φωνήν τοῦ «Ἐμπρός».

Δανεισθὲν τοῦτο.

Ἡ ὁμοίη α' τῶν κυριῶν τοῦ ἔβλεπε. Ἐνα, νεοκορηὰ γάρμιν μᾶς. Ἐπιτεταί ἄλλα, βραχνοῦς, εἶναι τῆς κ' κ' σ' μᾶς.

Ἐκεῖνος: — Εἶναι τῆς κ' κ' α' . . . μᾶς!

Ὁ ΔΕΛΤΑΣ